

Marea Unire și românii covășneni

În istoria zbuciumată a bătrânului continent, de-a lungul timpului s-au desfășurat numeroase războaie, s-au încheiat numeroase tratate ce au rupt teritorii cu populații de aceeași etnie, obiceiuri, limbă, port, aceleași tradiții, alipindu-le altor state, urmărindu-se nu de puține ori, crearea unui stat unic care să guverneze peste mai multe națiuni. Totuși, în secolul al XIX-lea vom asista la afirmarea puternică a identității națiunilor, concretizată în destrămarea marilor imperii, ce se constituiau în conglomerate etnice și apariția statelor naționale.

Și românii, putem spune, că au păstrat secole de-a rândul, prin persuasiunea poporului de țărani, identitatea națională și a spațiului strămoșesc atât de bogat în tradiții și obiceiuri, care transmise din generație în generație devin un simbol al românismului. Începutul secolului XX găsește Europa într-o stare de tensiune ce va evolua până la explozia care va declanșa prima conflagrație mondială.

La începutul aceluiași secol România este socotită prima putere în Balcani, fapt datorat guvernării înțelepte a suveranului de atunci al României, Carol I, și a ultimilor ani de pace, ce au dus implicit la sfârșirea jugului otoman. Totuși țara suferea din pricina problemei agrare, care făcea ca marea masă a țăranilor să se opună marilor proprietari de pământ, ceea ce va duce inevitabil la ceea ce este cunoscut în istorie sub numele de Marea Răscoală Țărănească din 1907.

Izbucnirea primului război mondial a găsit alianța României cu Puterile Centrale, puternic crodată de divergențele dintre Viena și București, și de puternicul curent de opinie deosebit de favorabil românilor transilvăneni, deveniți victimele unei politici brutale și șovine. Bineînțeles că de acum privirile României se vor îndrepta mai mult spre Puterile Antantei. Pacea de la București consacrase rolul României, ca una din puterile mijlocii pe plan european și cu o mare pondere în Europa de sud-est, și în același timp, se făcuse perceptibilă *"falia dintre București și Viena"*¹.

În Transilvania, mișcarea națională română era cea mai puternică din toate provinciile

românești locuite de români și aflate sub ocupație străină. Aici exista o puternică burghezie română cu solidă cultură politică, iar cele două biserici, cea ortodoxă și cea greco-catolică, dăduseră un sprijin deosebit efortului de emancipare națională. Se manifestase de asemenea, ca o forță politică demnă de luat în seamă, secția română a Partidului Social Democrat din Ungaria, care în toamna anului 1917, pentru a-și marca individualitatea și-a luat numele de Comitetul Central român, al Partidului Social Democrat din Ungaria².

Intrarea României în război și venirea trupelor eliberatoare a adus multă bucurie în sufletele românilor transilvăneni. În acest sens, amintim de cazul Poiana Sărată, prima localitate din județul Trei Scaune (azi în județul Bacău), în care trupele eliberatoare au intrat în ziua de 14 august 1916. Preotul Ioan Rafiroiu, unul din cei mai de seamă oameni ai județului, împreună cu sătenii, îi primesc pe soldații eliberatori cu entuziasm, ridicând la intrarea în localitate un arc de triumf din crengile arborilor³.

Dintr-o cronică a părintelui Augustin Cosma, din parohia Micfalău, aflăm că *"în 24 august au intrat armata română la noi în sat, mai întâiu cavalerie, mai târziu Regimentul infanterie nr. 10 de Putna. S-au purtat foarte omenos prin care au câștigat iubirea și încrederea populației. Ungurii erau încântați de purtarea Armatei Române. Scriitorul acestor sire (rânduri - n.n.) am avut bucuria de a avea de oaspeți pe domniul colonei Grigore și Bota . . . cu care am avut o mulțumire și bucurie nedescribilă"*⁴.

Cazuri similare s-au petrecut și în Sfântu Gheorghe, unde locotenentul Marinescu și sublocotenentii V. Nicolau și A. Botezatu, au fost găzduiți de Bogdan Artur. Și aceștia au beneficiat de o primire deosebit de ospitalieră⁵.

Printre acțiunile armatei eliberatoare se numărau și numirile de primari români în teritoriile eliberate. Astfel avem pe Alcmán Ilarie în Sfântu-Gheorghe, Gheorghe Zaharia în Întorsura Buzăului, Gheorghe Popovici în Zagon, George Purdu în Mărcuș, Alexandru Iacob din Hăghig, Mihail Petru în Lisnău, Ioan Cortan în Dobârlău. Dar situația fericită a românilor din teritoriile eliberate nu a ținut

multă vreme, pentru că armatele române eliberatoare vor fi nevoite să se retragă pentru o perioadă de doi ani. În acest sens, merită să amintim fapta cantorului din Araci, Constantin Cioflec, care pentru a înlesni trecerea armatelor în retragere peste râul Olt, a strâns materiale într-un timp record pentru construirea unui pod⁶.

După retragerea armatei din septembrie 1916 a urmat o migrare a multor intelectuali și țărani, mai întâi în România, apoi în Rusia și alte țări. Una din cele mai reprezentative personalități ale județului și țării, scriitorul Romulus Cioflec, în romanul *Pe urmele destinului* reda în acest sens "*dramatica călătorie a românilor prin Rusia, Siberia, China, Japonia și întorcerea lor acasă prin Canalul de Suez*"⁷.

Bineînțeles că au mai rămas intelectuali, țărani și preoți care, pentru bucuria firească pe care au manifestat-o la venirea fraților lor, au avut de suferit prigoane, deportări, arestări și internări în lagăre, suspendarea publicațiilor românești, maghiarizarea școlilor confesionale din zona de frontieră, etc.

Printre cei care au avut de suferit în aceste timpuri de restriște a fost și preotul Aurel Nistor, din parohia Araci, care a fost ridicat în ziua Sfintei Mari, chiar din altarul bisericii, de jandarmii unguri. Va fi bătut și întemnițat pentru două luni la închisoarea din Cluj, iar de acolo va fi trimis până la 26 iulie 1918 într-o serie de lagăre din județul Sopron, în vestul Ungariei⁸. Aceeași soartă au avut-o și alți preoți: Ioan Toma din Dobolii de Jos, Agustin Cosma din Micfalău, Gheorghe Furtună din Covasna, Iosif Tatulea din Dobârlău, Moise Greceanu din Chichiș, Nicolae Rădoiu din Ozun, Gheorghe Dogaru din Mărcuș⁹, acesta din urmă a și decedat din cauza suferințelor la puțin timp după eliberare, și exemplele pot continua.

La începutul anului 1917, din protopopiatul Trei Scaune erau 12 preoți deportați și opt în închisori. În multe din parohiile din care preoții au fost deportați, astăzi românii nu mai știu românește, preoții ținând acum predici în limba maghiară.

Alături de Biserică vor suferi și școlile confesionale românești, după cum am menționat mai devreme. Luând ca pretext atitudinea "*nepatriotică*" a unor învățători români, la 2 august 1917 ministrul Apponyi Albert comunică mitropolitului Vasile Mangra de la Sibiu că școlile situate de-a lungul Carpatilor, deci pe fosta graniță cu România, ca și cele ale căror

învățători s-au refugiat în România și sunt sub cercetare penală, vor fi declarate școli de stat¹⁰.

Este bine să amintim și de drama soldaților români care au fost obligați să lupte în armata austro-ungară împotriva fraților lor. drama sufletească a acestora fiind descrisă sugestiv în romanul *Pădurea spânzuraților*, a lui Liviu Rebreanu, prin personajul Apostol Bologa. Soldații care ajungeau prizonieri pe frontul din Rusia se constituiau în detașamente de voluntari pentru a lupta pentru țara lor. România.

În ciuda acestor măsuri represive, dintr-un raport al primăriei din Covasna datând din perioada 15 ianuarie 1931, se arată că 20 de tineri covășneni au trecut granița și s-au înrolat în armata vechiului Regat. Urmează lista nominală a celor douăzeci de tineri din bincunoscutele familii românești din Voincești Covasnei: "*Cosneanu, Băilă, Nițu, Vrânceanu, Giulea, Enea, Preda, Papuc, Muntean, Oltean, Toma, Sandulea, Vlad și Brașoveanu. Gheorghe Maior, Constantin Ioan Ștefan și Dumitru Dobrot au murit la Mărășești*"¹¹.

În lucrarea *Identitate și cultură la românii din Covasna*, scrisă de domnul Ioan Lăcătușu, aflăm despre cazul Zicuța Sorescu, o femeie prin intermediul căreia s-a putut afla câte ceva despre soarta familiilor celor care pleaseră pe frontul românesc: "*am fost urmărite, spune ea, și altele ca mine, prin păduri, unde stam ascunse ca fiarele, flămânde, desculțe și dezbrăcate cu copii după noi*"¹².

Condamnând pe cei din cauza cărora se întâmplau aceste lucruri, Octavian Goga, refugiat din Transilvania în Regat, a scris în jurnalul său cuvinte aspre la adresa clasei politice: "*Țară de secături, țară minoră, căzută rușinos la examenul de capacitate în fața Europei . . . Aici ne-au adus politicienii ordinari, hoți improvizați astăzi în moraliști, miniștri cari s-au vândut o viață întregă, deputații contrabandiști... Nu ne prăbușim nici de numărul dușmanului, nici de armamentul lui, boala o avem în suflet, e o epidemie înfricoșată de meningită morală*"¹³.

Criza politică și militară din Ungaria era văzută ca un prilej prielnic pentru ieșirea de sub dominația habsburgică. Când "*vântul libertății popoarelor dăra în cale toate obstacolele artificiale pe care absolutismul le așezase între fiii aceluiași neam*"¹⁴, ungurii se ambiționau să mențină formele unui sistem politic care se prăbusea ireversibil în negura istoriei.

Patidul Național Român anunțase prin Comitetul Executiv, încă din 12 octombrie, intenția de a asigura românii transilvăneni

statutul unei *“națiuni libere”* și de a-și asuma conducerea Transilvaniei, ca organ de putere. Acesta a delegat pe Alexandru Vaida Voevod, să prezinte parlamentului de la Budapesta poziția partidului, și a format o delegație permanentă constituită din *“Iuliu Maniu, Ștefan Cicio Pop, Vasile Goldiș, Teodor Mihail, Alexandru Vaida Voievod și Aurel Vlad”*¹⁵.

Într-o cuvântare ținută în atmosfera tensionată a parlamentului ungar, la 18 octombrie, Al. Vaida Voievod a rostit cuvinte care aveau să declanșeze furia deputaților maghiari: *“Națiunea română așteaptă și pretinde, după multe suferințe de veacuri, afirmarea și valorizarea drepturilor ei nestrămutate și inalienabile la deplină viață națională”*¹⁶; tot el este cel care a declarat că *“poporul român nu recunoaște guvernului sau parlamentului maghiar dreptul de a-i decide soarta și locul printre celelalte națiuni libere”*¹⁷. Aceste declarații sunt primele luări de poziție, oficiale, pentru drepturile românilor din Transilvania din acea perioadă.

În acest timp, venind de la Viena de pe frontul italian, Iuliu Maniu *“găsește capitala imperială prada haosului și descurajării”*¹⁸. El va hotărî să pună bazele unei armate române, găsind nucleul ei în Regimentul 64 din Orăștie, cu un efectiv de 5000 de militari, fiind singura unitate militară unde, după mărturiile vremii, disciplina continua să fie respectată. Acesta, deși nu avea decât gradul de locotenent, se va prezenta ministrului de Război, generalul Stoger-Steiner, pentru a-l informa că își asumase conducerea detașamentelor de soldați români din armata austro-ungară, unde se aflau cca. 60 de mii de militari români¹⁹.

În aceeași perioadă, la inițiativa lui Ioan Flucraș, s-a constituit la 31 octombrie 1918 Consiliul Național Român la Budapesta. Dar numai la câteva zile de la constituire își va muta sediul la Arad, de unde va redacta un manifest în care, după ce va denunța politica de oprirea și deznăționalizare dusă de guvernul ungar, declară: *“Națiunea română din Ungaria și Transilvania (...) nu mai voiește sub nici o condiționare, să trăiască în legătură de stat cu națiunea maghiară, ci este hotărâtă a-și înființa pe teritoriul locuit de români, statul său liber și independent”*²⁰.

Simultan cu lupta dusă de românii transilvăneni pentru unirea cu **Tara Mamă**, românii basarabeni și bucovineni luptau pentru același scop nobil și sfânt. Sfârșitul războiului va însemna împlinirea unui vis de veacuri: **UNIREA TUTUROR ROMÂNII. OR.**

Basarabia va fi prima care va da tonul unirii tuturor românilor din Europa de Est sub același steag, la 9 aprilie 1918, unire confirmată prin decret regal la 23 aprilie 1918. Această hotărâre va fi ratificată de *“Consiliul regiunii basarabene”* pe 10 decembrie 1918²¹.

După Basarabia va veni rândul Bucovinei și Transilvaniei, foste provincii austro-ungare. Bucovina va semna unirea necondiționată cu România la 28 noiembrie. Amintesc aici și declarația președintelui Congresului bucovinean, Iancu Flondor, care se adresează M.S. Regelui Ferdinand I cu următoarele cuvinte *“Mândri de a aclama pe majestatea voastră ca eliberatorul și mântuitorul tuturor sufletelor noastre, cerem protecție la umbra sceptrului majestății voastre. Reînodând firul rupt de un secol și jumătate, sperăm să vedem renăscând gloria domniei lui Ștefan cel Mare”*²².

Doar la câteva zile, pe 1 decembrie 1918, la Alba Iulia, oraș cu o încărcătură istorică deosebită, unde Mihai Viteazul la 1600 a fost încoronat ca domn al tuturor românilor, printr-o adunare de 1228 de delegați prezidați de Gheorghe Pop, din toate județele provinciei, se votează unirea cu regatul României. În afara clădirii, peste 100.000 de români veniți din întreaga Transilvanie fremătau în *“așteptarea unei decizii care li se părea încă a fi un vis minunat”*. *“Unirea românilor - spune academiciantul român Ioan Lupaș, originar din Transilvania - nu este opera unei persoane, a unei provincii sau a unei generații. Ea este rezultatul luptelor susținute timp de secole de cei mai buni fii ai poporului român... care au îndurat pentru ideile lor închisoarea și surghiunul”*²³.

Proclamația de la 1 Decembrie 1918 constituie împlinirea aspirațiilor de o viață pe care le-au avut românii în momentul în care ei treceau pragul adevăratei lor istorii naționale. Prin această proclamație românii nu vor încerca o răzbunare, dovedind încă o dată, istoriei și lumii întregi, caracterul lor comunitar, conciliant. Astfel, Adunarea Generală de la Alba Iulia a decretat libertatea națională și confesională pentru toate națiunile conlocuitoare și religiile de stat, precum și libertatea presei și votul obștesc, egal, secret. Această libertate și toleranță l-au făcut pe americanul Milton G. Lehrer să spună despre români că sunt un *“popor eminentemente tolerant”*²⁴.

Printre numeroșii ardeleni care au lucrat pentru pregătirea și realizarea unirii se află și teologul Nicolae Colan, născut în Araci, în județul Trei Scaune. El a activat mai întâi în

Basarabia, înrolându-se în *“armata celor care luptau cu condeii”* împreună cu Andrei Țetea, consăteanul său Romulus Cioflec și Onisifor Ghibu, scriind pentru diferite publicații locale cum ar fi *Ardealul* în Basarabia, *Sfatul Țării*, unde avea să fie și redactor. Tot în aceeași perioadă s-au aflat în Basarabia și învățătorul Ioan Dima împreună cu preotul Ioan Rafiroiu, ambii din județul Trei Scaune. Prezența românilor din arcul carpatic s-a făcut simțită în multe părți în care se făceau eforturi ce au permis ulterior unirea Transilvaniei cu România. Un exemplu în acest sens îl constituie prezența lor în Senatul Militar Român Central, care a funcționat la Viena în noiembrie 1918²⁵.

După înfrângerile suferite de armatele austro-ungare din vara lui 1918 și apropierea prăbușirii totale a imperiului, situația în județul Trei Scaune se va degrada. Aflăm astfel că din februarie 1918, ziarul *“Székely Nép”* din Sfântu-Gheorghe, în articolul *“Problema Secuiască”* spune că *“populația secuiască nu numai că se sustrage de la contribuțiile materiale pentru susținerea războiului dar își manifestă totală neîncredere în politica guvernului”*²⁶. Același ziar, într-un alt articol din 31 iulie 1918, ocupându-se de cauzele nemulțumirii populației din secuime, conchidea: *“secuii au ajuns la capătul puterilor”*²⁷.

În toamna anului 1918, situația s-a înrăutățit și mai mult. La 8 noiembrie, prefectul Comitatului Trei Scaune raporta că: *“în județ siguranța publică a devenit cu totul inexistentă, țărăniia au atacat gospodăriile grofilor, iar pretorii și notarii din unele localități au fost alungați”*²⁸. Documentele recent descoperite în depozitele Arhivelor Naționale din Covasna dovedesc că în ziua de 8 noiembrie au fost constituite primele gărzi naționale, sub conducerea locotenentului Octavian Fulea din Hăghig. Localitățile în care apar aceste gărzi naționale sunt: Hăghig, Araci, Arini, Iarăș și Vâlcele. Tot în aceste localități s-au constituit, în cadrul unor adunări populare, Consiliile naționale comunale, organe reprezentative ale românilor din județ, sub conducerea cărora se vor constitui și aceste Gărzi naționale românești²⁹.

După publicarea, la 20 noiembrie, a Apelului de convocare a Marii Uniri Naționale de la Alba Iulia, populația românească, organizată în Consilii naționale comunale, și-a ales în cadrul unor adunări populare, desfășurate

într-o atmosferă de entuziasm, deputații ce urmau să o reprezinte la Alba Iulia³⁰.

În localitatea Vâlcele adunarea populară a avut loc la 24 noiembrie, cu participarea a peste 2.000 de țărani, care și-au exprimat deschis dorința unirii, alegându-și ca reprezentanți pe Ștefan Cașas, Gheorghe Bogdănel Cașas și Alexandru Potcoavă. În fruntea delegației de la Araci se afla preotul Aurel Nistor. În numele românilor din cercul electoral Sfântu-Gheorghe au fost împuterniciți a *“contribui cu votul lor la descinderea asupra sorții viitoare a neamului românesc din Transilvania, Ungaria și Banatul Timișan”* Ioan Modroiu, preot în Vama Buzăului, Nicolae Cristea din Sita Buzăului, Gheorghe Nistor din Teliu și Xenofon Comșa din Mărcuș³¹.

Starea de spirit a românilor din județul Trei Scaune este caracterizată de cuvintele aflate în finalul documentului unirii din satul Ariușd *“Hotărârea noastră, nu numai aceștia aici subscriși, ci toți locuitorii acestei comune de lege românească, suntem hotărâți la această hotărâre”* (este vorba de unirea cu Țara Mamă - n.n.)³². La fel se întâmplă și în Araci, unde după cele 148 de semnături se precizează că: *“întreg poporul român, ce nu a subscris acestea neavând timp, se declara loial cuprinsului de mai sus”*. Situația este similară și la Vâlcele, unde se spune că *“tot poporul din comună, hotărât a declarat această alipire, ce au făcut poporul nostru ...”*³³. Un rol activ l-au avut și comercianții români din județ, care de asemenea au susținut actul unirii.

Aceste mărturii tăsnesc parcă din *“scrierile ce le negau existența din totdeauna aici, din scrierile ce-i menționau în trecut doar ca robi ..., răbunind din ruinele bisericilor noastre și pagina mormintelor noastre, tolerații de altădată au rostit jurământul de unire cu țara”*³⁴.

Voi încheia citând cuvintele unui mare cărturar și mitropolit contemporan, Antonie Plămădeală: *“există momente în istorie când insul simte că nu este singur, că el nu este doar el, ci că îi poartă în el pe toți cei dinaintea lui care au sperat, au așteptat, au luptat și au murit înainte de a-și împlini visul (...). Să nu oprim lacrima bucuriei să alunece ca o mângâiere pe amintirea celor care au îndrăznit, pe amintirea celor care au hotărât, pe amintirea celor mulți care prin veacuri au clădit gândul și fapta unirii”*.

Note

1. FLORIN CONSTANTINIU, *O Istorie Sinceră A Poporului Român*, Ediția a II-a, București, Ed. Univers Enciclopedic, 1999, p. 253.
2. ȘTEFAN PASCU, *Voievodatul Transilvaniei*, Cluj-Napoca Ed. Dacia, 1989, p. 252.
3. G. G. RAFIROIU, *Din Ținutul Secuizat Araci*, Salonta, 1938, p. 99.
4. Arhiva Parohiei ortodoxe Micfalău, nr. 4 - registrul de procese verbale, p. 4
5. IOAN LĂCĂTUȘU, *Identitate Și Cultură La Românii Din Secuime*, Sfântu-Gheorghe, Ed. Carpatica, 1995, p. 81.
6. Arh. Naț. Covasna Fond 75. Colecția de documente preluate de la Muzeul Covasna, Inventar, 14, p. 48, apud Ioan Lăcătușu, op. cit. p. 81.
7. Ioan Lăcătușu, op. cit. pp. 81-82 .
8. Ibidem, p. 82.
9. IOAN LĂCĂTUȘU, *Aurel Nistor, O Pagină Din Istoria Bisericii Și Neamului*, volum de studii și documente, Sfântu - Gheorghe, Ed. Carpații Răsăriteni, 1999, p. 20.
10. Ioan Lăcătușu op. cit., p. 83.
11. MIRCEA PĂCURARIU, *Politica Statului Ungar Față De Biserica Românească Din Transilvania În Perioada Dualismului 1867-1918*, Sibiu, 1986, p. 169.
12. Arh. Naț. Covasna - Fond nr. 9 Prefectura județului Treiscaune, inventar 2/11 nr. 314/1931 din Szekely Carmen, tematica expoziției "60 de ani de la Marea Unire" apud Ioan Lăcătușu, op. cit. p. 89.
13. IOAN IONESCU, *Gânduri La Marea Unire Din 1918*, în "Îndrumătorul bisericesc pe anul 1984", Mitropolia Ardealului (Sibiu), p. 21-24, apud Ioan Lăcătușu, op. cit. p. 90.
14. FLORIN CONSTANTINIU, *O Istorie Sinceră A Poporului Român*, București Ed. Univers Enciclopedic, 1999, p. 262.
15. MILTON G. LEHRER, *Ardealul Pământ Românesc*, București, Ed. Științifică și Enciclopedică, 1989, p. 223.
16. FLORIN CONSTANTINIU, op. cit. p. 276.
17. Ibidem, p. 276.
18. GUY GAUTHIER, *Myssi Regina României*, București Ed. Humanitas, 2000, p. 232.
19. FLORIN CONSTANTINIU, op. cit. p. 276.
20. Ibidem, p. 276.
21. GUY GAUTHIER, op. cit. p. 231.
22. MIRON CONSTANTINIU, *Constantin Daicoviciu et al. Istoria României - Compendiu*, București, Ed. Didactică și Pedagogică, 1969, p. 422.
23. MILTON G. LEHRER, op. cit., p. 227.
24. Ibidem, p. 227.
25. IOAN LĂCĂTUȘU, op. cit. pp. 92-94.
26. Ibidem, p. 94.
27. VASILICA SZASZ, *Participarea populației din județul Covasna la înfăptuirea Marii Uniri*, în *Cuvântul Nou*, Sfântu-Gheorghe, nr. 3683 din 28 XI/1983, p. 1.
28. Ibidem, p.3.
29. Arh. Nat. Covasna, Fondul 9, Prefectura județului Treiscaune, nr. 6109/1918. P. 1 apud IOAN LĂCĂTUȘU, op. cit. p. 95.
30. IOAN LĂCĂTUȘU, op. cit., p. 96.
31. Ibidem, p. 95.
32. *1918 la români, Documentele unirii* vol. IX, apud, IOAN LĂCĂTUȘU, op. cit. p. 97.
33. DAN BAICU, *S-a împlinit pofta de veacuri a neamului*, în *Cuvântul Nou*, Sfântu-Gheorghe, nr. 757 din 28 XI/1992, p. 1.
34. ANTONIE PLĂMĂDEALĂ, *A fi contemporan cu Unirea*, în "Telegraful Român", nr. 45/46 11983, p. 1-2.

Abstract

The Great Unification and The Romanians in Covasna

In the article there are presented in a chronological order the events prior to the ones of the unification of Transylvania with the Romania Kingdom on December 1st 1918. There are also presented episodes of the entrance of Romania in the war and the meeting with of the liberating troops by the Romanians in south-eastern Transylvania, the naming of Romanian mares in the free territories as well as the retaliation and the exodus of the Romanians in the area, first in Romania, then in Russia and in other countries that followed after the retreat of the army in September 1916.

As in all the Romanian localities in Transylvania and in most of the localities of the Covasna county, within some popular gatherings, there were formed the National Commune Councils, representative for the Romanians in the county under the leadership of whom there will also be formed Romanian National Guards. There were also chosen the delegations to the Great Popular Gathering in Alba Iulia on December 1st 1918.

Romeo Negrea